

ע"פ 47734/01/17 - דוד שרעבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

16 מאי 2017

ע"פ 47734-01-17 שרעבי נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט יעקב שפסר, סג"נ, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופטת דנה מרשק מרום

המערער דוד שרעבי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד כפיר דור

ב"כ המשיבה עו"ד שלמה ויזן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. המערער הורשע בבית משפט השלום בראשון לציון בת"פ 35099-07-15 (כב' השופט ש. שטיין) בעבירת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז-1977, זאת בגין אירוע מיום 19.2.13 בו בעקבות סכסוך על זכות השימוש בדרך תקף המערער את המתלון בכך שהיכה אותו באגרוף בפניו וכתוצאה מכך נגרם למתלון שבר באף. הרשעתו של המערער היתה בהכרעת דין מנומקת לאחר שמיעת ראיות בתיק.
2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין מיום 29.11.16 וכנגד חומרת העונש לפיו נגזרו על המערער 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 5 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך 7,500 ₪ למתלון.
3. תמצית טיעוני המערער באשר להכרעת הדין היא כי עובדות כתב האישום לא הוכחו ולא היה מקום לאמץ את גרסת עדי התביעה כשאינם מתארים את עובדות כתב האישום ושהתנהגותו אינה יכולה להחליף את העובדות המתוארות בה. כן טען המערער כי לא היה מקום להרשיע אותו בעבירת חבלה

עמוד 1

חמורה משנחקר באזהרה על עבירה לפי סעיף 380 לדבריו לחוק העונשין כשחבלה חמורה לא היתה לטענתו חלק מחומר הראיות. לענין זה טוען המערער כי בעבירת חבלה חמורה יש אלמנט מסכן חיים או בעל אפקט ארוך טווח, עובדה שלא הוכחה, ובית המשפט אף לא ציינה בהכרעת דינו והגשת התיק בעבירה זו נועדה, כך טוען המערער אך כדי לעמוד בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה בדבר סד הזמנים הקבוע להגשת כתב אישום בעבירות עוון ופשע.

באשר לחומר הראיות מציין המערער כי כלל עדי התביעה לא ראו את האירוע אלא את המתלונן תוקף את המערער ולא נמצאה כל ראיה המלמדת על אגרוף מצידו.

המערער טוען כי המדובר במקרה חריג בו יש מקום להתערבות בממצאי עובדה ומהימנות, זאת נוכח ביסוס הכרעת הדין על "השכל הישר", מצב המצמצם את יתרונה של הערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור.

באשר לעונש טוען המערער כי על רקע האמור לעיל והרשעתו בעבירה חמורה שלא היתה חלק מחומר הראיות, הרי ש-6 חודשי עבודות שירות הינה ענישה חמורה ולא מידתית ויש להקל עימו.

4. המשיבה עותרת לדחיית הערעור על שני חלקיו תוך שסומכת היא ידיה על נימוקי פסק דינו של בית המשפט קמא. בדבריו הפנה ב"כ המשיבה לפסיקה רלוונטית לעניינו. טענתו היא כי החבלה החמורה אין חובה כי תהיה צמיתה ודי כי יכולה היא לפגוע בבריאות הנחבל או בנוחותו זאת בהתבסס בין היתר על ע"פ 4277/12.

לדבריו אין ספק שהשבר באף מהווה חבלה חמורה.

5. אחר שעיינו בהודעת הערעור, בתיק בית המשפט קמא ושמענו את טיעוני הצדדים לא מצאנו מקום להתערבותנו.

6. הכרעת הדין המשתרעת על פני שישה עשר עמודים סוקרת בהרחבה ובפירוט רב את העדויות והראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, תוך ניתוחן ומוצאת כי המסקנה היא שאכן הוכח מעל לכל ספק המיוחס למערער. לענין זה מציין אף בית המשפט קמא במפורש כי מצא את עדות המתלונן אמינה ונתמכת בראיות נוספות שהוגשו לתיק וסתירות שנמצאו בין עדותו בבית המשפט להודעתו המסטרית נובעות מהמצב בו היה נתון במהלך האירוע שאינו מאפשר לזכור את פרטי הפרטים (סעיף 46 להכרעת הדין).

מנגד מצא את עדות המערער מתממת ומתחמקת ואינה מתיישבת עם העובדות והנתונים שהוצגו. לענין זה מפרט בית המשפט קמא את חוסר ההיגיון שבעדות המערער ואי התיישבותה עם ראיות אחרות. בית המשפט מפנה לגרסתו של המערער כי חשש מהמתלונן עד כדי כך שנמנע מלשון בביתו

באותו לילה, לא הגיע למקום עבודתו והלך לבדיקה רפואית רק למחרת היום ורק לאחר מכן ניגש למשטרה, גרסה שאינה מתיישבת עם טענתו שמיהר להגיע למקום עבודתו ואולם נמלט מהמקום ולא הגיע לשם. המערער אף לא הציג אישורים ממקום עבודתו ואף לא הביא עדות מטעמו של אותו אדם עימו היה בקשר לספר לו כי הותקף ולבקשו שימסור חלק נדרש במקום עבודתו (סעיף 49 להכרעת הדין).

בית המשפט קובע כי המערער לא הצליח להסביר מדוע בחר לצאת מרכבו במקום לנעול את הדלתות ולהגיף את החלון, כיצד הצליח להיכנס בחזרה לרכבו ולנסוע מהמקום כשלכאורה על פי טענתו אופני המתלונן חוסמים אותו (דבר שהוכח כשעצמו כלא נכון ואשר לפי העדויות דווקא רכבו נמצא לפני האופניים ולא אחריהם). כן מצא בית המשפט קמא לקבוע כי עדות המערער לפיה הותקף אינה הגיונית ונסתרת על ידי יתר המעורבים באירוע והתעודה הרפואית שהגיש (ת/15) ואשר היתה אמורה לתמוך בטענתו אינה מועילה לו ואינה מקבלת ביטוי במסמכים הרפואיים (סעיף 50 ו-53 להכרעת הדין).

במכלול האמור מצא בית המשפט את התנהלות המערער לאורך האירוע ולאחריו כבלתי סבירה ושאינה מתיישבת עם הנתונים והעדויות, אינה נתמכת באף עדות שיכולה לשפוך אור על מצבו לאחר האירוע, אין בה הסבר מדוע בחר לגשת למשטרה רק למחרת בשעות אחר הצהריים עניין שאינו מתיישב עם טענתו שהוא זה שהותקף ולעניין זה מצוין אף בית המשפט כי על פי המזכרים (ת/16) לא הועילו ניסיונות המשטרה לזמן את המערער לחקירה ואין להוציא מכלל אפשרות כי פנייתו לקבלת טיפול רפואי לא היתה אלא לצורך יצירת דוקומנטציה שלאחריה הגיע למשטרה להגיש תלונה.

בכל מקרה ונוכח העדויות בדבר ניסיונו ליצור קשר עם המתלונן לסיום העניין העדיף בית המשפט את גרסת המתלונן על זו של המערער והרשיעו במיוחס לו.

בית המשפט קובע חד משמעית כי ההרשעה מבוססת על כך שמצא לנכון להעדיף ללא כל הסתייגות את עדותו של המתלונן הנתמכת בחבלה שנגרמה לפניו בדרך של שבר באף ובעדויות העדים אשר שללו ודחו את גרסת המערער לפיה הוא זה שהותקף, הן על ידי המתלונן והן על ידם וזאת על פני גרסת המערער. גרסת המערער נמצאה בלתי אמינה וזאת מעבר לפרכות וחוסר ההיגיון והסתירות העולות בה באשר להתנהגותו בזמן האירוע ולאחריו.

7. לא מצאנו ממש גם בטענתו של המערער לפיה לא היה מקום להרשיעו בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין שכן נחקר על תקיפה הגורמת חבלה (סעיף 380), וכן לא הוכח ששבר באף מהווה חבלה חמורה.

יש לזכור שהמערער נחקר על תקיפה הגורמת חבלה ועומת עם העובדות המבססות את האשמה נגדו. יתכן והיה מקום לטענתו לו היה נחקר על עובדות ואשמה שונים לגמרי כגון עבירת רכוש או עבירת מס.

ומועמד לדין בעבירת אלימות, ואולם בענייננו נחקר המערער על עבירת האלימות שלפיה תקף וגרם חבלה, שקו ההגנה שהוצג על ידו בעת חקירתו המשטרית זהה לקו ההגנה שהציג במסגרת משפטו, היינו שלא תקף אלא הותקף ושהחבלה נוצרה כתוצאה מנפילת המתלונן על הקרקע כאשר לו עצמו אין חלק בנפילתו שנגרמה על פי דבריו על ידי גורם אחר (סעיף 4 לתשובתו לכתב האישום).

הנה כי כן העובדה שלא נחקר במשטרה קונקרטי על גרם חבלה חמורה אלא על תקיפה הגורמת חבלה אינה רלוונטית ולא מצאנו כי נגרם לו נזק ראייתי כלשהו או עיוות דין בשל אי ציון עובדה זו בחקירתו במשטרה. במילים אחרות, עצם סיווג החבלה הינו עניין משפטי ולא היה רלוונטי לקו ההגנה ואף המערער בתשובתו לכתב האישום שבו הואשם כזכור בסעיף 333 לחוק לא מצא כלל לנכון לכפור בעובדה זו.

כל האמור לעיל מגבש את המסקנה כי קו ההגנה של המערער היה כללי כנגד עצם גרם החבלה ובפועל לא נפגעה יכולתו להתגונן (לעניין זה ראו למשל ע"פ 70784/06 סימון סופר נ' מדינת ישראל (מיום 7.7.08) וכן רע"פ 1030/05 ריקו ברקו נ' מדינת ישראל (מיום 3.2.05)).

על כן לא עומדת לדעתנו למערער טענה זו.

8. מכל האמור לעיל דעתנו היא כי לא זו בלבד שהכרעת הדין על כל מרכיביה מבוססת כראוי אלא שאין אף בפגמים שצוינו על ידי ב"כ המערער, ככל שקיימים כאלה, כדי לפגום בה בצורה כלשהי בהיותם שוליים לעיקר.

זאת ועוד, כידוע משמדובר בקביעות עובדתיות טהורות המבוססות בין היתר על התרשמות הערכאה הדיונית והאמון שמצא בעדויות אלה ואחרות, הרי שהכלל הוא הימנעות ערכאת הערעור מהתערבות בממצאים אלה אלא במקרה חריג שלא מצאנו כי מתקיים בענייננו.

9. באשר לעונש, לעניין זה טען המערער בשפה רפה ובצדק לא הרחיב בעניין. כידוע אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית ולשים שיקול דעתה במקומה אלא במקרה של טעות בולטת או חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת. בענייננו לא זו בלבד שלא מצאנו כל שגגה בגזר הדין אלא אדרבא נוכח חומרת האירוע ופוטנציאל הסיכון בו גזר בית המשפט קמא במתינות תוך ששם לב למכלול שיקולי הקולא העומדים לזכות המערער - גילו, מצבו הבריאותי, חבלתו שלו במהלך האירוע והשיהוי בהגשת כתב האישום. יוזכר כי המערער ניהל הליך הוכחות מלא ולא הביע כל חרטה על מעשיו אף בשלב שלאחר הכרעת הדין. אמנם אין בניהול ההוכחות כדי לשמש מרכיב מחמיר אבל וודאי שאין בו כדי לאפשר הקלה בעונש.

במכלול האמור לא מצאנו כי עניינו של המערער חורג מרמת הענישה המקובלת המצדיקה התערבות

ערכאת הערעור.

10. הערעור נדחה איפוא על שני חלקיו.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות בפני הממונה על עבודות שירות ביום 4.6.17 לא יאוחר מהשעה 08:00 לצורך הצבה וקליטה, כשבדיו עותק פסק הדין ותעודת זהות.

11. המזכירות מתבקשת להעביר עותק פסק הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן והודע היום כ' אייר תשע"ז, 16/05/2017 במעמד הנוכחים.

דנה מרשק מרום, שופטת

יעקב שפסר, שופט, סג"נ, אב"ד זהבה בוסתן, שופטת